

dette Forholds reelle Værdi og Indhold. Det forekommer mig, at naar man giver denne Hensigt sin Tilslutning, er der ingen anden Vej at gaa end den, som jeg er gaaet, nemlig at lade en Kommission foretage Vurdering af hvert enkelt Tilfælde og saa følge den. Nu er der stillet en Række Ændringer. Nede i det andet Ting var der ogsaa gentagende Tale om Ændringer. Ikke saa snart forelaa Kommissionsbetænkningen, før der naturligvis begyndte at indkomme Breve, ligesom der ogsaa blev rettet personlige Henvendelser til mig, om jeg ikke kunde gaa lidt længere ned med den Institution og lidt længere ned med den Institution. Jeg tænker mig, ærede Medlemmer kunne forstaa, at hvis jeg havde sagt: ja, den Institution kan jeg slaa nogle Tusinde Kroner af paa, saa havde der ikke været en eneste af de Institutioner, som nu findes opførte, uden at deres Repræsentanter havde følt det som deres moralske Pligt at møde med et Krav om, at de ogsaa fik noget Afslag. Derfor har jeg stillet mig saaledes, at jeg har sagt, at enten maa Bevillingsmagten have Tillid til, at denne Sag er reel i sin Hensigt og vel forberedt, og saa vil den give den sin Tilslutning — eller ogsaa maa jeg renoncere derpaa. Jeg har et levende Indtryk af, at hvis jeg begynder paa den Maade at modtage Ændringer hist og her, saa løber det hele fuldstændig op i Sømmene. Hvis vi tænke os, at Ændringer om disse Havne blive vedtagne her, og Sagen derefter gaar ned i Folketinget, er det en given Ting, at saa vil Følgen blot blive den, at en Række Folketingsmænd, nemlig alle de ærede Repræsentanter for de Institutioner, som findes her, ville staa op og sige: da der nu er sket Afslag for de og de Havne, saa maa vi virkelig ogsaa forlange Afslag for vore og kunne ikke være bundne ved vor tidligere Tilslutning til Forslaget.

Jeg forstaaer den ærede Ordfører for Mindretallet under Nr. 1 (Johnsen) saaledes, at han mente, at Faren ved at forlange disse ganske smaa Affindelsessummer fra de tre smaa bornholmske Havne og fra Aarhus Museum skulde være den, at man maaske derved stillede dem i den Situation, at de senere, naar der skulde foretages en Foranstaltning, en Udvidelse, en Forbedring, kunde komme til at savne

Penge dertil. Men jeg vil da bede erindret — og det vil jeg sige her —, at det er ikke Meningen med, at vi afvikle en gammel Forpligtelse i Henhold til et gammelt Laan, der er stiftet, at vi aldrig mere ville yde Tilskud til saadanne Havne eller et Museum som Aarhus Museum. Hvis der kommer en Tid, hvor der maa gøres et Arbejde, f. Eks. ved en af Havnene, kunne vi gaa den Vej, vi nu gaa, nemlig at sige, at vi give saa meget til denne ny Foranstaltning som Gave. Derved faa vi ikke en ny Gældsforpligtelse og en ny dubiøs Fordring med et nyt Afviklingsforhold en Gang i Fremtiden. Jeg mener derfor, at den Fare er der i Virkeligheden ikke, og hvis det er Frygten for denne Fare, som har bevæget det ærede Mindretal til at stille Ændringsforslag om disse smaa Baadehavne — som jo Bevillingsmyndighederne altid, naar der har været Tale om at gøre noget nyt for dem, have stillet sig velvilligt til og have hjulpet —, saa tror jeg, det er overflødigt at stille disse Ændringsforslag, og det skulde glæde mig, hvis Mindretallet kunde opgive dem.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lunn) har jo stillet en hel Række Forslag om temmelig store Nedsættelser i Afviklingssummerne, navnlig for en Del Bykommuner. Hans Motivering er helt igennem en Tvivl om, at Kommissionen har haft Dygtighed til at løse sin Opgave. Det kan jeg ikke inklade mig paa at diskutere med det ærede Medlem om. Jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at Kommissionen har været sin Opgave fuldkommen voksen, ligesom jeg er fuldkommen paa det rene med, at de Institutioners Bestyrelser, som den har forhandlet med, paa deres Side ogsaa have været deres Opgave fuldkommen voksen. Hvis det var saadan, at vi skulde kassere Kommissionens Arbejde, saa var der efter min Mening ingen anden Udvej at komme, end at der maatte nedsættes en Slags Overkommission, som efter nøje og indgaaende Prøvelse paa selve Stedet maatte give sig til at vurdere Forholdene. Jeg ved jo ikke, om det ærede Medlem saa vilde være tilfreds med det, eller om han mulig ogsaa vilde stille Ændringsforslag til de Forslag, som kom frem paa den Maade. Jeg vil sige, at de Ændringsforslag, som man sidder paa sit